

Kunnioitus ja sinä

Muutama kuukausi sitten me aloitimme kunnioitusohjelmamme, ja monet ovat sanoneet, että on väärin, ettei kappelissa voi puhua ja nauttia tällä tavoin toisten seurasta. Presidentti McKay on sanonut: "Kunnioitus on hartautta, johon on sekoittunut: rakkautta. Se koostuu monimutkaisista tunteista sielun syvyyksistä. Se on jaloin ihmistunteista."

Kirkkoja vihitään ja erotetaan jumalanpalveluspaikoiksi. Tämä tietenkin tarkoittaa sitä, että kaikki, jotka astuvat sisään, tekevät sen haluten siellä päästä lähemmäksi Herraa, kuin he voivat kadulla tai jokapäiväisten huoltien keskellä. Toisin sanoen, me menemme Herran huoneeseen tavataksemme Häntä ja ollaksemme yhteydessä Häneen hengessä. Sellaisen kohtaamispaikan tulisi tietenkin olla ennen kaikkea sopiva ja kaikin puolin tarkoituksenmukainen — pidettiinpä Jumalaa kutsuttuna vieraana tai Häntä palvelemaan tulleita Hänen vierinaan.

Opin ja Liittojen Kirja sanoo: "Katsota, minun huoneeni on järjestyksen eikä epäjärjestyksen huone, sanoo Herra Jumala."

Vanhin Franklin K. Richards kertoi vierailustaan Palmerin seurakunnassa, Alaskassa. Paikkakunnalla oli

kaunis, pieni, hyvin hoidettu kappeli. Kaikki rakennuksessa oli hyvässä kunnossa. Seurakunnalla ei ollut palkattua talonmiestä, vaan kappelin ja ulkoalueen hoito uskottiin aina yhdelle perheelle kuukaudessa. Perheen tehtävänä oli toimittaa talonmiehen tehtävät yhden kuukauden ajan.

Rakennuksesta ja ulkoalueesta huolehtiva perhe kertoi meille, että kaikki heidän lapsensa auttoivat heitä, ja sitten kerran erään Alkeisyhdistyksen aikana muuan naapurinpoika aikoi ryhtyä piirtelemään luokkahuoneen seinään värikynällä. Kun talonmiehen toimia hoitavan perheen pieni poika näki, mitä oli tapahtumassa, hän tarttui toista pientä poikaa käteen ja sanoi: "Et saa tehdä noin — meidän on pidettävä rakennus puhtaana tässä kuussa."

Meidän tulisi opettaa kaikkia olemaan ylpeitä kirkkorakennuksemme kunnosta ja tuntemaan vastuuta sen kauneuden säilyttämisestä aivan kuten tämä pieni poikakin tuns.

Haluan luetella muutamia seikkoja, jotka kuuluvat välttämättömänä osana kunnioituksen täyteiseen jumalanpalvelukseen:

1. Rauhallisuus on eräs näistä, enkä minä tarkoita mitään uneliasta rau-

hallisuutta, vaan kunnioituksen aikaansaamaa rauhallisuutta.

2. Muita seikkoja ovat hiljaisuus, rauha, rukous, nöyryys ja kiitollisuus.

3. Onnellisuus. En usko teennäiseen, keinotekoiseen tai pelokkaaseen vakavuuteen, joka ei todella ole kunnioitusta vaan eräänlaista ajatusten yksioikoisuutta — keinotekoisista hurskautta sen sijaan, että se olisi luonnollisuutta, johon sisältyy onnellisuus.

4. Kiitollisuus. Mainitsen tämän ominaisuuden viimeisenä, vaikka olisin yhtä hyvin voinut mainita sen ensimmäiseksi. Ja sitten on sellainen asia kuin järjestys. En tarkoita ainoastaan hiljaisuutta, vaan tarkoitan järjestystä siinä mielessä, että kaikki on valmista.

Sallikaa minun sanoa tämä — ja toivon teidän kaikkien muistavan sen: "Oppikaa olemaan kunnioittavia astuessanne kappeliin. Kaikki me tapamme mielellämme ystäviä, ja seurakuntamme jäsenten piirissä meillä on paljon ystäviä. Ei ole mitään sen luonnollisempaa kuin puhua tuntemillemme, rakastamillemme ja ihailemillemme ihmisille heitä tavatessamme. Kappelirakennuksissamme on kuitenkin eteinen ja muita tiloja, jotka ovat usein verrattavissa hiekkon olohuoneeseen. Oppikaa keskustelemaan noissa tiloissa, ja käykää varsinaiseen kappeliin vain yhdessä tarkoituksessa, palvelukseksi taivaallista Isäämme. Vanhin Richards sanoo: "Ottakaa tavakseen saapua muutama minuutti ennen varsinaista kokouksen alkua ja kuunnella hiljaa alkumusiikkia. Se luo hyvän ilmapiirin mietiskelylle ja jumalanpalvelukselle."

Seurakunnan johtokunnan tulisi olla paikoillaan edessä vähintään viisi minuuttia ennen kokouksen alkua, ja heidän tulisi pyytää seurakunnan muita johtajia tekemään samoin. Hyvänä muistutuksena on myös vain edessä istuvien silmiin näkyvä kyltti, jossa lukee: "Kunnioitus alkaa johtajista."

Osoittakaamme rakkauttamme taivaalliseen Isäämme kunnioituksemme kautta.

Orval L. Nelson
Lähetyspresidentti

Mietteitä tehtävän vaihtuessa

Lähetyskentän johtajan kutsuttua minut puhutteluunsa ja ilmoitettua, että minut vapautetaan seurakunnan johtajan tehtävistä olin sekä hämmästynyt että pahoillani. Olin hoitanut virkaa 2 vuotta ja oppinut sen aikana tuntemaan seurakunnan jäseniä paremmin kuin koko kirkossa oloaikani.

Vasta silloin, kun joutuu kosketuksiin ihmisten kanssa niin iloissa kuin murheissakin, oppii heitä todella tuntemaan Aika jonka vietin "johtajana" oli rakentavaa ja kasvattavaa aikaa ainakin minulle.

Ohjeenani pyrin pitämään LK 107:99-100, jossa sanotaan näin: "Jokainen oppikoon nyt siis tuntemaan velvollisuutensa ja hoitakoon kaikella uttevuudella sitä virkaa, mihin hänet on määrätty. Sitä joka on laiska, ei pidetä arvollisena pysymään sijallansa, eikä sitä, joka ei opi velvollisuuttaan, vaan osoittautuu kelvottomaksi, pidetä arvollisena pysymään sijallansa. Tapahdukoon niin AMEN."

Onnistuinko vai en, sen voivat ratkaista johtajani ja seurakunnan jäsenet.

Yhteenkuuluvaisuus ja luottamus toinen toisiimme olivat johtokunnan tukena koko ajan, sillä kokoonpanomme pysyi muuttumattomana siihen asti kunnes meidät kaikki vapautettiin. Jäsenten luottamus ja tuki autoivat meitä selviytymään kaikista esiin tulleista vaikeuksista ja vastuksista.

Eräänä ehtona onnistua tehtävissään on omistautua niihin koko mielestään ja sydämeästään; on oltava aina aikaa ja halua kun joku lähimmäisistämme meitä tarvitsee. Palveltava iloisena ja halulla eikä ainoastaan velvollisuudesta.

Toivottavasti aika jonka toimin tässä tehtävässä ja kaikki ne kokemukset jotka sain auttavat minua paremmin ymmärtämään evankeliumin välttämättömyyden ja tarpeellisuuden voidakseni yhä paremmin ja paremmin palvella taivaallista Isääni, perhettäni ja kaikkia lähimmäisiäni.

Kirjoittaja, veli Henry Framelius, kuvassa vasemmalla. Oikealla istuva merisotilas on Helsingissä vierailleen amerikkalaisen risteilijän USS Newport News'in miehistöön kuulunut MAP-kirkon jäsen, matruusi Richard D. Herndon.

Tällä hetkellä piirineuvosmiehenä palveleva veli Framelius toimi Helsingin MAP-srk:n johtajana vv. 1967-69. Hän kuuluu niihin jäseniin, jotka ovat aikanaan saaneet ensi kosketuksen kirkkoon koripalloilun välityksellä. Veli Framelius on entinen aktiivipelaaja sekä pelituomari, joka on "jakanut oikeutta" mm. kansainvälisissä koripallo-otteluissa.

Lopuksi kohta Mormonin Kirjasta, Alma 37:36-37:

"Ja kaikessa huuda Jumalaa avuksesi, kaikki mitä teet, tee Herralle, ja kunne menetkin, ota Herra saattajaksesi, anna Herran ohjata ajatuksiasi, ja alati Herraan kohdistukoon sydämesi kiintymys. Kaikissa toimissasi kysy Herralta neuvoa, niin hän ohjaa sinua sinun parhaaksesi, ja kun illalla laskeudut levolle, laskeudu levolle Herran huomaan, jotta hän sinun nukkuessasi vartioisi sinua, ja kun aamulla nouse, olkoon sydämesi täynnä kiitosta Jumalalle, ja jos kaiken tämän teet, sinut korotetaan viimeisenä päivänä."

Nämä Alman ohjett pojalleen Helamalle ovat varmaan pätevä vielä tänäkin, päivänä, ja jos me niitä vilpittömästi ja taivaalliseen Isäämme uskoen ja luottaen noudatamme, voitamme monta vaikeuttamme.

Henry Framelius

Tehtäviin kutsuttuja

Marras-joulukuussa kutsuttiin ja hyväksyttiin:

Vaasan MAP-srk:n johtajaksi veli Herman Törmä,

Kokkolan MAP-srk:n johtajaksi veli Reino Lassila,

Oulun MAP-srk:n johtajaksi veli Aaro Niemelä,

lähetyskentän sukututkimusneuvoksi veli F. Erik Roslöf,

lähetyskentän sukututkimussihteeriksi sisar Olli Roslöf,

Helsingin MAP-srk:n johtajaksi veli Pekka Roto,

Keravan MAP-srk:n johtajaksi veli Matti Hyvärinen ja

Kuopion MAP-srk:n johtajaksi veli Toivo K. Hiltunen.

Edellämainittuja virkoja hoitivat aikaisemmin luettelussa järjestyksessä veljet Esko Aromaa, Perttu Särkioja, Ahti Niskanen, Toivo K. Hiltunen, Erkki T. Silvennoinen, Henry Framelius, Niilo Hietanen ja Aarne Tuppurainen.

Avioliittoon vihittyjä

Japanin kansalainen Toshiyuki Nihei, Ruotsi ja Turun MAP-srk:n jäsen Sointu Sisko Hannele Suomalainen Ruotsissa(!) 13. 5. 69.

USA:n kansalainen James Rudolph Sloan ja Helsingin MAP-srk:n ent. jäsen "Mimmu" Marja Annikki Hartiala Cambridgesissä, Massachusettsissa 11. 10. 69.

USA:n kansalainen George A. Adams ja Helsingin MAP-srk:n ent. jäsen Eeva Kaarina Hartiala Lait Lake Cityssä, Utahissa 2. 12. 69.

Tampereen MAP-srk:n jäsenet Reima Risto Kalervo Lehti ja Pirjo-Riitta Sarin Tampereella 6. 12. 69. Vihkimisen toimitti lähetysjohtaja Orval L. Nelson.

Ev. lut. kirkon Sipoon srk:n jäsen Jarmo Alvar Nieminen ja Keravan MAP-srk:n jäsen Lea Kaarina Liimatainen Keravalla 6. 12. 69. Vihkimisen toimitti lähetysjohtajan neuvonantaja Fritz Mäkinen.

Turun MAP-srk:n jäsenet Risto Markku Lorenz ja Anja Sinikka Lappalainen Turussa 20. 12. 69. Vihkimisen toimitti lähetysjohtaja Orval L. Nelson.

Ev. lut. kirkon Pielisensuon srk:n jäsen Jaakko Vilho Mertanen ja Joensuun MAP-srk:n jäsen Elsa Irene Kakkonen Joensuussa 20. 12. 69. Vihkimisen toimitti lähetysjohtajan sihteeri Pertti Felin.

Turun MAP-srk:n jäsen Pekka Einari Karimeri ja ev. lut. kirkon Turun Martin srk:n jäsen Helka Marja Suomalainen Turussa 24. 12. 69.

Ajatuksia työmatkalla

MATTI A. ASIKAINEN:

Sataa tihuttaa ja ulvoo tuuli. Se pieksää kohdalleen osuneita koivunoksia. Marraskuisen aamun pimeys lepää vielä raskaana ja tiheänä maiseman yllä. Olen menossa hitain askelin kohti bussipysäkkiä, ei ole kiirettä koska olen lähtenyt hyvissä ajoin kotoa. Vain muutamista pultten seasta kohoavien kerrostalojen ikkunoista näkyy valoa. Tämä johtuu varhaisesta aamuhetkestä, sillä kello ei ole vielä kuin puoli seitsemän. Istun bussiin, joka tuossa tuokiassa täyttyy vaiteliaista ja ilmeettömistä ihmisistä. Istutaan hyvin keskittyneinä tuskin huomaten, kuka vierellä istuu. Ollaan menossa työhön.

Matkalla kaupunkiin ohitetaan lukemattomia valoja: on keltaisia risteysvaloja, tavallisia katuvaloja, vastaan tulevien autojen valoja. Vasemmalla liikkuu silmien ohitse kirkaasti valaistuja tehdassaleja ja kaupunkia lähestyttäessä näkyy yhä enemmän mainosvaloja, jotka väreissään ja lupauksissaan kilpailevat keskenään, jotta kadulla liikkujat huomaisivat ne. Ohitamme myös pieniä valoja, niin pieniä, että niitä tuskin huomaakaan noiden suurien valojen joukosta.

Istun bussissa itsekseni miettien kaikkien noiden näkemieni valojen tarkoitusta ja määrää. Jokaisella niistä on varmasti oma tarkoituksensa. Liikennevalot turvaavat kaduilla ja teillä kulkevia, katuvalot valaisevat kadut, jolloin niillä näkee turvallisesti liikkua, mainosvaloilla liikemaailma yrittää houkutella ihmisiä ostamaan, siksi ne ovat niin värikkäitä ja tarkoitukseltaan muista valoista poikkeavia.

Mieleeni palaavat sota-ajat, jolloin kaikki oli melkein pimeää. Yhdestäkään ikkunasta ei saanut näkyä valon pilkahdustakaan, katuvalotkin olivat himmennetyt ja harvennetut. Pimeys ja hämäryys olivat silloin turvallisuuden takeena, oli turvallisempaa liikkua valoitta.

Olin tuolloin vielä nuori poika ja ko-

vasti kiinnostunut lukemisesta. Syksyn ja talven aikaan olivat illat pitkiä, joten tuolle harrastukselle jäi runsaasti aikaa. Mutta silloin säännösteltiin valoakin ja koska kotini sijaitsi paikkakunnalla, jossa ei ollut sähköä, olin väsännyt mustepullostasta sellaisen lampun, jota kutsuttiin "kitupiikiksi." Sen valossa sitä sitten "villissä lännessä" seikkailtiin ja saatiin samalla kansanhuolto-ministeriön myöntämä valopetroliriittämään kuukaudeksi.

On mielestäni kummallista mutta varsin yleistä, että kun päivä valkenee ja sammutetaan valot, niin tuskin niitten tarpeellisuutta sitten enää muistetaan. Varsinkin kesällä, jolloin meillä täällä Suomessa on valoisaa yöllä ja päivällä — kukapa silloin jaksaisikaan ajatella keinovaloja. Mielestäni me ihmiset olemme valon kaltaisia. Toiset meistä ovat säteilevämpiä, toiset voimakkaampitehoisia kuin toiset. Kenties toiset ovat tuollaisen tavallisen steariinikynttilän lämpimän ja lepattavan valon kaltaisia. Varmaa ainakin on se, että jokainen meistä omaa valon, olkoon se sitten teholtaan millainen tahansa. Tällä valolla tarkoitan sitä hyvää, mikä meissä kussakin on ja joka loistaa meistä ulospäin.

Tiedämme, että melkein kaikki valot suurkaupungissa ovat riippuvaisia sähkövirrasta. Jos tuo virta katkaistaan, niin kaikki valot sammuvat silloin yhtä aikaa. Silloin olemme pimeässä. Mutta se valo joka loistaa meistä ihmisistä, ei ole riippuvainen

sähkövirrasta eikä sitä voida sammuttaa kaikista ihmisistä samanaisesta. Siinä valolla tarkoitan evankeliumin sanomaa, jonka pitäisi saada meissä aikaan hyvää, jonka pitäisi saada meidät loistamaan hyvyttä ja rakkautta.

Tuon sanoman vaikutuksesta meidän pitäisi kyetä myös arvioimaan oman valomme teho. Saattaa sattua niinkin, että arvioimme valomme liian tehokkaaksi, jolloin olemme mainosvalojen kaltaisia, joitten tarkoitus ei olekaan oikeastaan valaiseminen, vaan huomion kiinnittäminen.

Näissä kahdessa voiman lähteessä — sähkössä ja evankeliumissa — on ero, joka on hyvin olennainen ja tärkeä. Sähkövirta voidaan katkaista meistä riippumattomista seikoista koska tahansa, mutta evankeliumin sanoman tuomaa voimaa ei voida katkaista. Se virtaa jatkuvasti ja taissaesti meihin, jos vain haluamme. Meille on annettu vapaa tahto, joko omaksua evankeliumi ja elää sen mukaan, jolloin se valaisee meidät ja meidän tiemme, ja loistaa meistä — tai hyljätä evankeliumi, minkä jälkeen meistä ei loista enää edes viidetoista watinkaan valo. Ottakaamme siis vaarin Vapahtajan sanoista: "Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isääne, joka on taivaassa." Matt. 5:16.

Helsingin MAP-srk:n

"Seurakuntaviesti"

Tammi-helmikuun n:o, 1970

Unelmasta tulee tosi

(jatkoa edellisestä numerosta)

Sadekauden jälkeen oli ilma kirkas, ja aurinko paistoi päivästä toiseen, kaikki oli vihreätä ja kukoistavaa. Kaunein vuodenaika Kaliforniassa oli alkanut. Palmut, joita näin ensimmäisen kerran todellisuudessa, herättivät minussa kummallisen säälän tunteen, johon sekoittui huvittuneisuutta. Ne ovat merkittäviä pensselinvarsimaisine runkoineen ja tuuheine lehtikruunuineen. Kun eräs ystävästäni kertoi minulle, mitä kaikkea minun tulisi nähdä, hän mainitsi mm. Knotts Berry Farmin. "Mitä

se on?", kysyin ihmetellen. "Eikö jo nimi sano sitä?", oli hänen vastauksensa. Tosiaankin, olihan kysymykseni aika tyhmä, mutta mielessäni näin pitkät rivit vadelmapensaita ja ihmetelin, mitä nähtävää niissä olisi. Salaisuus varjeltui hyvin, sillä siihen saakka, kunnes todella matkustin Knotts Berry Farmille, olin siinä luulossa, että tulisin näkemään vain marjapensaita. Kuvitelkaa hämmästykseni, kun en nähnyt yhtä ainoata marjapensasta eikä marjaa, paitsi hillopurkeissa eräässä vanhassa myymälässä.

Sain kuulla, että Knottin perheellä todella oli marjanviljelys tulolähteenä. Mamma Knott alkoi valmistaa marjanostajille maukasta ruokaa, toiset kuulivat asiasta ja tahtoivat myös maistaa. Yritteliäs perhe tuumi, että koska ihmiset joka tapauksessa tulevat tänne, sopii heillä olla jotakin katsottavaakin. Tuloksena — joka luultavasti ei vielä ole lopullinen — oli ainoalaatuinen ulkoilmamuseo, pieni Lännän kaupunki saluunoineen, posteineen, koulutaloineen jne. Saimme nähdä siellä jopa junanryöstöesityksen pistoolinsavuineen ja -paukkeineen.

Vierailu Knotts Berry Farmilla oli jollakin tavoin — ehkä siihen liittyneestä yllätyksestä johtuen — kiinnostavampi kuin käynti kuulussa Disney-maassa. Tulevaisuuden elokuvaesitys Disneylandissa, missä kangas muodosti täyden ympyrän, teki valkokankaan näkymät tavattoman eläväksi ja todentuntuiksi. Parhaisiin kokemuksiini luen myös pienen kiertoajelun siipiraslaivalla.

Kävi niin, että minun oli pääsiäisen aikoihin käytävä Utahissa. Päädyin tällä kertaa junamatkaan. Juna on se liikenneväline, jota käytetään aina vain vähemmän. Ihmiset lentävät tai ajavat omilla autoillaan tai bussilla mieluummin kuin junalla. Vaunut olivat tilavia, kunhan niihin ensin pääsi sisälle valtavan kapeiden labrynttikäytävien lävitse. Istuimet olivat yhtä mukavat kuin lentokoneessa, kaksi kummallakin puolella keskikäytävää. Palvelu oli erinomaista koko matkan ajan, joka kesti 16 tuntia. Siksi en ollutkaan valmistautunut siihen, mitä seurasi!

Juna saapui Salt Lake Cityyn 25 minuuttia (!) ilmoitettua aikaisemmin, eivätkä ystäväni olleet vielä paikalla. Kysyin eräältä neekerivirkailijalta, joka siihen saakka oli ollut hyvin avulias, voisiko hän auttaa minut ulos. "Ei", se ei kuulunut hänen tehtäviinsä. Luultavasti hän oli kuitenkin kertonut eteenpäin pulmastani, sillä pian hän palasi takaisin mukanaan konduktööri ja kantaja. He olivat päättäneet kantaa minut ulos tuoliini. Päästyämme kunnialla perille konduktööri selitti, että se mitä he olivat tehneet oli täysin vastoin rautatieunionin sääntöjä. Unioni ei halunnut riskeerata mitään, sillä jos he olisivat vahingoittaneet minua, olisin

minä — kuka tietää — saattanut nostaa syytteen unionia vastaan! Hän varotti minua, että jos ajattelin matkustaa takaisin junalla, minun oli vakuutauduttava siitä, että joku ystävästäni auttaisi minut sekä sisään että ulos.

Niinpä sitten tunsin itseni lähinnä matkatavaraksi, sillä ennen kuin sain aloittaa paluumatkan, oli ystäväni allekirjoitettava Salt Lake Cityssä paperi, joka osoitti, että he "pakkaavat" minut junaan, ja samaten, että he hakevat minut pois Kaliforniassa.

Toukokuussa alkoi kuumuus vaivata ja kuuluisa Los Angelesin "smog" (saastuneesta ilmasta muodostuva sumu, käänt. huom.) vaivata siinä määrin sekä silmiä että hengitystä, että aloin ajatella kauhulla mahdollisuutta joutua olemaan siellä koko kesän, jolloin kuumuus vain lisääntyy ja "smog" pahenee. Onneksi saapui kutsu eräiltä ystäväiltäni Portlandissa, Oregonissa, viettämään sinne kesää. Luonnollisesti otin ilmielini kutsun vastaan.

Lyhyt lentomatka kesäkuun alussa, ja niin olimme Portlandissa vehreyden keskellä ja ihanassa raittiissa ilmassa. Pian havaitsimme, että luonto siellä muistuttaa paljossa luontoa kotona: havupuita, vesireittejä, jokia järvien sijasta ja vihreitä kukkuloita. Iloksenne löysimme mm. sinikelloja, puna-apiloita ja päivänkakkaroita. Tuntui kuin olisi tervehtinyt vanhoja ystäviä. Juhlalliset, lumihuippuiset vuoret ympäröivät Portlandia ja antavat kaupungille kauneutta.

Koko kesä oli ihmeellinen elämys. Tyypillinen mormoniperhe, johon kuului suuri lapsikatra — 9 lasta — oli isäntäväkenämme. Saimme osallistua kaikkeen, mitä perhe puuhasi, ja saimme aivan uudella tavalla tutustua amerikkalaiseen perhe-elämään, johon tässä tapauksessa löi erityisen leimansa se, että perhe muodostui aktiiveista mormoneista. Tämä merkitsee sitä, että isä on perheen patriarkka. Hän kokoaa perheensä aamuin ja illoin perherukoukseen ja kerran viikossa perheiltään, jolloin yhdessä rukoillaan ja tutkitaan jotakin hengellistä aihetta, leikitään ja lauletaan sekä keskustellaan perheen pulmista ja tulevaisuudensuunnitelmista. Tämä merkitsee sitä, että perhe tekee kaikenlaista yhdessä, toimittaa kotiaska-

reet, käy kirkossa joka sunnuntai, käy retkillä ja vierailuilla. Se merkitsee myös sitä, että talon nuoria kehoitetaan — ei vain osallistumaan kirkon nuorisohjelmaan, vaan kaikkiin hyviin ja kehittäviin toimintoihin.

Tämä perhe oli todella hyvä esimerkki kaikessa tässä. Koskaan en ole nähnyt joukkoa niin iloisia, tyytyväisiä, ahkeria, auttavaisia ja sopeutuvia lapsia ja nuoria. Oli ilo oppia tuntemaan heidät. Niinpä kun saapui syksy ja sen mukana jäähyväisten aika, ei ollut ihme, että se tapahtui kyynelten merkeissä molemmin puolin.

Matkan takaisin Utahiin teimme jälleen autolla suunnitellun lentomatkan sijasta. Isäntäväkemme päätti näet viedä meidät sinne.

Provossa, vähän etelään Salt Lake Citystä, on yliopisto, Brigham Young University, jota mormonikirkko ylläpitää. Suunnitelmani oli yrittää opiskella joitakin aineita siellä Amerikassa oleskeluni loppuajan, mutta suunnitelmani muuttuivat, niin että nyt asun sen sijaan Salt Lake Cityssä ja osallistun eräisiin tämän kaupungin yliopiston järjestämiin kursseihin. Uskonto ja heprea ovat ne aineet, joita pidin kiinnostavimpina työtäni ajatellen ja jotka niinmuodoin valitsin opiskeluni kohteeksi.

Opinnot, lähellä sijaitseva tabernaakeli ainutlaatuisine konsertteineen, mahdollisuus harjoittaa sukututkimusta maailman suurimmassa julkisessa sukututkimuskirjastossa ja monet tulevat luennot lupaavat monipuolisen ja kiinnostavan talven ja kevään.

Ja kesäkuussa on sitten edessä matka kotiin. Ajattelen sitä sekavin tuntein. Tulee olemaan ihanaa olla kotona jälleen, mutta tiedän myös, että osa sydämeistäni tulee jäämään tänne, niiden ihmisten ja sen luonnon pariin, joita tänä aikana olen oppinut rakastamaan. Kaikkien hyvien ja monipuolisten kokemusteni ohella annan toki arvoa myös niille vaikeuksille, joita olen saanut kokea ja oppinut voittamaan. Ja se, mikä matkassani on ollut kaikkein parasta, on sen oppiminen, että vaikeatkin yritykset ovat mahdollisia, jos ihmisellä vain on toive, joka on kyllin voimakas.

Dream an impossible dream!

Helvi Temisevä